

WŁOCHATKA ZWYCZAJNA

Włochatka zwyczajna jest niezwykle ciekawym drapieżnikiem z rodziny puszczykowatych. Ten gatunek sów nie jest obecnie wskazywany jako zagrożony na świecie. W Polsce natomiast włochatka jest szczególnie chroniona ze względu na zagrożenie utratą siedlisk spowodowaną przez wycinanie starych drzewostanów. Liczebność tych ptaków w całym kraju ocenia się na mniej niż 1 tys. par. Włochatka zwyczajna występuje w północnoeuropejskiej tajdze i Ameryce Północnej. W Polsce można ją spotkać w Sudetach, Karpatach, Borach Dolnośląskich, na Opolszczyźnie, ale również w puszczach np. Augustowskiej, Białowieskiej, na Pomorzu Gdańskim. Sowy te są osiadłe lub tylko częściowo wędrownie. Włochatka jest dosyć małą sową, ponieważ ma zaledwie 23-28cm. Ma okrągłą sylwetkę z dużą głową i krótkim ogonem. Sowa ta ma ubarwienie z wierzchu brunatne z białymi plamkami układającymi się w rzędy z wyrazistymi uniesionymi białymi brwiami. Młode ptaki różnią się ubarwieniem, są jednolicie rdzawobrązowe i pozbawione plam. Jedynie ich skrzydła i ogon mają białe kropki.

Ich pożywienie stanowią głównie drobne ssaki, gryzonie, owady, ale także czasem ptaki. Samice włochatki wysiadują około 26-28 dni jaja. Po wykluciu młode opuszczają gniazdo już miesiąc później. Włochatka nie tworzy sama gniazda, ale korzysta z już wykutych dziupli przez dzięcioła czarnego, czasem też mieszka w naturalnie zrobionych dziuplach. Stara się zasłonić własnym ciałem cały wlot do gniazda, żeby uchronić młode przed kunami, które poza puszczykami są dla nich największym zagrożeniem. Włochatka zwyczajna zamieszkuje bory sosnowe i świerkowe, także buczyny z domieszką drzew iglastych.

Włochatki, które charakteryzuje doskonały słuch, nawet podczas naturalnych zakłóceń dobiegających z otoczenia potrafią namierzyć mysz z odległości 20–60 m. Gdy szukają zdobyczy w locie, bardzo dokładnie potrafią ją zlokalizować dzięki wyjątkowej umiejętności słuchu. W tym przypadku również zasadnicze znaczenie ma bezszelestne poruszanie się. Gdyby machaniu skrzydłami towarzyszył najmniejszy hałas, sowy nie tyle spłoszyłyby ofiarę, ale przede wszystkim zagłuszyłyby cel ataku. Do zabijania używa swoich szpon. Cichy lot zapewnia im odpowiednia „miękka” budowa i struktura upierzenia. Puszczyk, puchacz i puszczyk uralski stanowią dla włochatki zwyczajnej ogromne zagrożenie. Dlatego też w dzień przebywa w ukryciu, zwykle w dziupli, ale zachowuje czujność. Prowadzi nocny tryb życia, a za dnia przebywa w ukryciu.

Antonina Zakrzewska